

Te-am iubit, și totuși

Cristian Andronic

Iubirea voastră, umple, paharul de iluzii,
Extazul amăgirii, mi-e fără de folos,
În stare de letargic, de mult am tras concluzii,
Ca să ajung mai rece, și mult mai nemilos.

Poate părea odată, că dragostea mi-e muză,
Și mă-nchinam fanatic, și adoram cumplit,
Dar azi, când mă urăște, și chiar mă și acuză,
Nu pot să cred în ceea, ce-odată-am îndrăgit.

Stigmatul e, firește, blestemul cel mai mare,
Și n-o să iau cu mine, tot ce-aș putea să scriu,
I se cuvine lumii, această încântare,
De-a lauda poetul, când zace în sicriu.

De-acum, atât de rece, nici n-am de ce mă teme,
Că te-am iubit, și totuși, ce vreme am pierdut,
Puteam, atât de bine, și să vomit poeme,
Pe fila ce te ține, departe, în trecut.

Dar nu mă-mbăt cu vinul, iubirii deșănțate,
Orice idilă rară, acum o dezaprob,
Înfrigurat și singur, mă duc unde-mi abate.
Orice ar fi iubirea, n-o să-i devin un rob.